

Анонс циклу статей

У цьому числі журналу ми покажемо як одна подія спричинює інші, мов ланцюгова реакція, та який, насправді, тісний і взаємопов'язаний людський світ: як усі і все переплетено в ньому. Тож усі статті цього циклу є лише доказом зав'язаного!

Вже другий рік як у журналі ми започаткували нову підрубрику, присвячену ініціативам освітян, які варті уваги співвітчизників та їх підтримки. У цьому числі ми продовжуємо розповідати про такі ініціативи. **Що це за ініціативи?** Насамперед вони стосуються збереження людської пам'яті про людей, які жили й творили теж заради людей...

Завдячуючи небайдужим людям, естафета пам'яті передається усним і письмовим словом, іншими засобами збереження пам'яті: кіно-теле-фільми, іменні медалі, фестивалі, педагогічні читання, конференції, конкурси, започатковують свята, музеї, інші іменні заходи, а також школи, переважно, імені її керівників, в останні роки школам присвоюють імена її випускників, учасників АТО, які загинули, захищаючи східні кордони України, та ін.

Вочевидь, у такий спосіб освітяни стають духовним оберегом України, тож їх ініціативи варті уваги й нашої підтримки.

Знайомтеся з ними на С. 202-215 цього часопису!

Усі, про КОГО згадуємо на цих сторінках, – знані педагоги, вчені, керівники, автори книжок, люди, ЯКІ ВІРНІ життєвим принципам правди, честі. Вони сміливі у відстоюванні власних ідей, відкриті та щедрі. Про таких говорять – СПРАВЖНІ ЛЮДИ!

УВАЖАЄМО ЗА ЧЕСТЬ РОЗКАЗАТИ ПРО НИХ ВАМ, ШАНОВНИЙ ЧИТАЧУ!

До цього річного ювілею НАПН, її чверть століття, академік В. Мельниченко написав статтю-рефлексію нового прочитання «Заповіту» Тараса Шевченка (див. С. 202). Лише одна сторінка, а штовхає до різнопланових роздумів: читаючи твори інших, ми реагуємо саме на те, до чого готові самі, тож перечитання творів у різному віці, за різних життєвих обставин, часто відкриває все нові й нові їх грані, коли сам читач дивується новому, що йому тепер відкрилося, так і собі, чому він раніше цього не помітив. Так само і у випадку з нашим автором: сам багато років очолював у Москві Український Дім, зредагував солідні монографії про російсько-українських письменників, зокрема і про Шевченка, до речі є й лауреатом Шевченківської премії, тож з роботами Шевченка глибоко знайомий і тут – «еврика!» Давно знайоме і добре знане раптом проявилось іншою семантикою, зазвучало новим смислом. Одна рефлексія, про яку поспішає сповістити вас, читачу, наш автор. Чому ми, як редакція, звертаємо вашу увагу на цю рефлексію. Сьогоднішній світ вимагає від освітян, зокрема українських вчителів, побудови ціннісної платформи для виховання сучасної молоді. *Зазначена рефлексія має неабияке значення для переосмислення її засад, тож має ще й світоглядне значення.*

Про кого йтиметься далі? Позиція В. Мельниченка нагадала про аналогічну у біографі Т.Г. Шевченка, М.К. Чалого, який наголошував на тому, як важливо, навіть, здавалися б незначні деталі з життя поета подавати правдиво. А як він сам радів кожному клаптику, де власноруч Шевченком щось було записано й все це зберігав у себе. В результаті написав книгу, яку було визнано найкращою, а цього року їй – **180!** Тож, як на мене, варто познайомитися хоч з одним її абзацем... Більше того, сам біограф опинився між двома власними датами: **200 років від дня народження** (у 2016) та **110 річниця, як його нема серед нас.**

А далі, взагалі, – ефект «ланцюгової» естафети: М.К. Чалій – не лише біограф, він – педагог, створив успішну школу, його ім'ям названо одну з вулиць м. Києва.

Паралельно знайомлюсь як з відкриттям музею нашими колегами, академіками НАПН, так і тим, що й вулицю ними названо на честь нашого сучасника, «криголама» педагогічної майстерності, **Івана Андрійовича Зязюна.**

У цій підрубриці заплановано розказати і про славнозвісного директора «Школи над Россю», **Олександра Антоновича Захаренка**, тож пригадала, що говорив за життя про поїздку в Сахнівку **Іван Андрійович Зязюн** і що з його думкою важливо познайомити сучасних керівників шкіл. Вони обоє – академіки-засновники НАПН й люди їх називали однаково – **добротворцями.**

Отак і склалося, що про усіх колег – і класиків, і сучасників – маю написати есе.

Ними створено «не рукотворні» пам'ятки, тож нам є що згадати, за що дякувати.

Читайте про них на С. 196-201.

Фактично розповідь йдеться переважно про тих, хто жив і творив разом з Академією, чім доробком ми пишаємося та дякуємо їм за велику працю!